

Günümü yeniden *yazabilir* hale getirmeye çalışıyorum. Yazmanın bir bağımlılık olduğu zamanları hamdolsun atlattım. Terkedebilmek gerekiyordu, yazmaya mecburmuş gibi hissetmeyeyim, ona mübtela gibi durmayayım diye. Yazmadan da yaşıyormuş.

Çok denedim mi, evet, bir süre, bazen haftalarca yazmadığım oldu. Şimdi ise başka bir şey deniyorum, bir kitabı her gün yavaş yavaş üfleme. Bir balonu üfler gibi. Ne zaman patlayacak diye merak ederek.

Çarşamba günleri daha önceden yapmadığım bir şey yapmaya çalışacağım. Hayatım çok rutinleşti, daha doğrusu rutinleştirdim. Mümkün olduğunca az karar vermek zorunda kalayım diye. İnsanın gün içinde vermesi gereken çok kararı var, bir yöneticiyse, araştırmacıysa karar sayısı da katlanıyor. Vermem gereken kararların yanında ne yiyeceğim, ne giyeceğim, benim için dert olmamalı.

İnsanın günde verebileceği karar sayısı 100'sa, bunları ne kadar *önemli* karara harcarsa o kadar başarılı sayılır.

Hayatının kontrolünü sadece giydiklerini değiştirerek sağlayabiliyor, onun dışında bir köle gibi yaşıyorsan, evet, hayatın anlamı ne giydiğin oluyor velakin bu özendiğim bir hayat değil. Hayatım dıştan çok sıkıcı görünür, ancak bu sıkıcılık farklılığı fikirlerimde, işimde oluşturmaya çalışıyorum.

Sana verilmiş nefeslerin sayılı olduğu gibi, sana bırakılmış kararlar da sayılı. Zihnini ufak kararlara yorarsan, kimse sana önemli kararları danışmaz.

Memlekette *bizim cenahın* fikren çokraklaşmasında, son zamanların bu *topyekûn siyasetçilik* halinin ne kadar etkisi var? İşimizi gücümüzü bıraktık, Erdoğan'ın veya başkalarının ne dediğine, ne yaptığına bakar olduk. Bunların büyük kısmı beni sıkıyor, ne taraftan gelirse gelsin seviyesizlik, cehalet beni bunaltıyor. Velakin genel olarak *cedelden* memnunum. Sanırım bu şartlarda yaşamaya da alışırız. Bir takımın eski günleri, yani bizi sessizce ezdikleri ve kimsenin fazla gıcının çıkmadığı günleri özlemle yadetmesini anlıyorum. Kutuplaşma dedikleri artık bizim susmuyor oluşumuz aslında. Mihver onlardı, biz ise onların belirlediği felekte dönen peyk. Şimdilerde de şikayet ettiğimiz ve bizi yoran konular var ama en azından bir kavganın tarafıyız ve görmezden gelinmek, yok sayılmak, küfredilip, iftira edilmekten daha iyi değil.

Velakin *savaş* sürerken dahi okumayı yazmayı, uzun vadeli işleri terk etmememiz gerekiyor. Evet, bir siyaset savaşındayız, bu savaş da insanın yakasını bırakmıyor ancak bugünlerden geriye kalan bu savaşın sonucu olduğu gibi, bu zamanı ne kadar iyi değerlendirebildiğimiz de olacak. Hayatımızı sadece siyasete endeksler, onunla yatar, onunla kalkar, başka bir şey okumaz ve düşünmezsek, kavgayı kazansak da kaybetmiş olacağız çünkü bundan sonrası için nefesimiz kesilecek.

Erdoğan gidebilir, ölebilir, Türkiye’de siyaset kitlenebilir, iç savaş çıkabilir, dış savaş çıkabilir, darbe olabilir, ancak bunların hepsinden çıkış yolları vardır. Geçmişte çıkıldı, yine çıkılır. Bir şekilde salim limanlara erişiriz, ancak bu limanların ötesinde söyleyecek sözümüz kalmazsa, o zaman zaten kavgayı kazanmanın da manası kalmaz.